

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

ZATURDAG, 14 JANUARIJ.

Deze COURANT verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor de buitensteden f 6.00, franko door het geheele Rijk. Brieven, Gelden, enz. FRANKO te adresseren aan het Bureau dezer COURANT.

AMSTERDAM, 13 Januarij.

Ontwerp van Wet tot regeling van het Armbestuur.

IV.

Wij komen dan heden terug op het gisteren gezegde, dat, blijkens de toen genoemde artikelen, niet alle regten der kerkelijke en bijzondere liefdadigheid, als pligtmatig was, door de Regering geëerbiedigd zijn geworden. Is het toch wel niet den eerbied voor die regten overeenkomstig, dat (art. 3) den gemeentebesturen de verpligting wordt opgelegd »eene lijst op te maken en bij te houden van alle in de gemeente aanwezige instellingen van weldadigheid en, opdat zij daartoe in staat zouden zijn, dat de besturen van instellingen van kerkelijke en bijzondere liefdadigheid (art. 7) gelast worden, »binnen zes maanden, na het in werking treden dezer wet, en voor die in het vervolg op te richten, binnen een maand, nadat zij tot stand komen, de gemeentebesturen met hare rigting en haar bestuur bekend te maken? Veel is er wat zich tegen die vordering verzet en haar ten eenemale onaannemelijk maakt. Men leere dit hier toch eindelijk inzien, want, zoolang het miskend wordt, zal de vrede tusschen de geestelijke en tijdelijke magten op zeer losse grondslagen berusten: Kerk en Staat staan niet tot elkander in de verhouding van de mindere tot den meerderen; zij staan tegenover elkander als zelfstandige en van elkander onafhankelijke magten, van welke de eene aan de andere niets te bevelen en over de andere geen gezag te oefenen heeft. Zoolang beide blijven binnen de grenzen van hare eigenaardige bevoegdheid, zijn zij beide vrij, volkomen vrij heeft de Staat van de Kerk en de Kerk van den Staat, geen notitie te nemen. Wenscht de eene der magten, op eenigerlei wijze, van de andere eene dienst te erlangen, het staat haar dan vrij, om tot zulk dienstbetoon bij de andere magt aanzoek te doen en deswege met haar onderhandelingen aan te knopen, die dan tusschen beide gevoerd worden *comme de puissance à puissance*. Wordt echter zulk een dienstbetoon door den Staat aan de Kerk, zonder hare instemming, afgevoerd, dan worden hare regten, miskend en maakt, de Staat zich aan misbruik van magt schuldig, terwijl wederzijds de Kerk, in den gegeven toestand, de grenzen van hare magtsbevoegdheid overschrijft, wanneer zij, ongeroepen en zonder toestemming van den Staat, zich met zaken inlaat, die uitsluitend van de kompetentie zijn van de tijdelijke magt. Ziedaar de steeds door ons vooruitgestelde beginselen, op welke handhaving het aankomt, en waarvan wij niet kunnen duldten dat immer ook maar één haarbreed afgeweken wordt.

Dat die beginselen door de Regering niet ten volle erkend worden, is onmiskenbaar. Werden zij toch door haar naar waarde geacht, dan zou het niet bij haar kunnen opkomen, de besturen van instellingen, die geheel van kerkelijken aard zijn en van het kerkelijk gezag afhankelijk, eigenmagtig en zonder dit laatste gezag gehoord te hebben, te verpligten tot het doen van mededeelingen, op welke kennisgeving zij geen enkel regt kan laten gelden. Dan zou zij inzien, dat zij, door het stellen van dien eisch, zich iets aanmatigt, waarop zij geen aanspraak heeft, en dat, zoo zij die mededeelingen meent noodig te hebben, zij die niet kan erlangen dan na met de bevoegde autoriteiten in vriendschappelijk overleg te zijn getreden en na deswege met haar overeen te zijn gekomen. Gaat zij op eene andere wijze te werk, meent zij, dat zij de bevoegde autoriteiten onopgemerkt voorbij mag gaan en dat zij van den kant der kerkelijke instellingen op onderwerping aan hare bevelen mag rekenen, ook dan wanneer die niet door het kerkelijk gezag gesanctionneerd zijn, dan bestaat zij naar onze overtuiging, eene grove misrekening.

Treedt de Regering echter met de geestelijke autoriteiten, ten aanzien van het besproken punt zoowel als ten aanzien van alle overige punten van samenwerking, betrekking hebbende tot de regeling van het armwezen, in overleg — wat dan? Zou het ook in dit geval wel raadzaam zijn, dat mededeelingen als de in art. 7 bedoelde, aan de gemeentebesturen gedaan werden? Wat ons

betreft, wij zijn niet geroepen om onze geestelijke overheid in deze te dienen van raad en advies. Wordt hare medewerking door de Regering ingeroepen, de genoemde overheid zal dan te beslissen hebben in hoeverre het oordeel is aan de gedane uitnodiging gehoor te verleenen, en wij, met alle katholieke instellingen van liefdadigheid, zullen dan den plicht der gehoorzaamheid weten te vervullen. Desniettemin zij het ons echter geoorloofd op tweeërlei consideratie de aandacht te vestigen. In de eerste plaats, zou het geen bezwaar opleveren voor de kerkelijke instellingen van liefdadigheid een haar geheel vreemd bestuur, als dat der gemeenten, met alle bijzonderheden van hare inrigting, en haar bestaan bekend te maken? Ten andere, is het vermoedelijk, dat, in een land als het onze, door de Regering met goed succes onderhandelingen ter samenwerking op het gebied der liefdadigheid met de verschillende kerkbesturen kunnen aangeknoopt worden? Staant wij een oogenblik bij deze beide vragen stil.

Wat de eerste aangaat, wij verzoeken ons eenereeds dikwijls door ons gemaakte aanmerking te herhalen: eenmaal heeft zich ten onzent die tendenz uitgesproken, die van de stelling uitgaat, dat de Grondwet des noods veroorlooft de geheele armenzorg als eene publieke dienst te beschouwen. Mogen wij dat uit het geheugen verliezen? Wat verzekert ons, dat diezelfde tendenz, mogelijk zelfs bij de mannen der tegenovergestelde rigting, zich niet andermaal zal geldend maken? Wij gaan verder nog en vragen, of het zoo geheel onwaarschijnlijk is, dat die tendenz eenmaal, zij het slechts tijdelijk, zegeviere? En zouden de kerkelijke instellingen van liefdadigheid haar dan niet het gezag van hare eigenaardige bevoegdheid gemaakt hebben, wanneer zij, de na de zegenpraal overmagtige, op de registers der gemeentebesturen alle donaties bij de hand vond, die haar in staat zouden stellen de genoemde instellingen ten bate der publieke dienst zich toe te eigenen? Men zegge niet, dat wij te ver gaan in ons wantrouwen en ons zonder reden verontrusten. Men lette op Zwitserland, men lette op Sardinië. Is men in die landen begonnen met de Kerk van hare instellingen van liefdadigheid te berooven? Neen; daarmede is men geëindigd. Men is begonnen met de Kerk, op eigenmagtige wijze, te dwingen tot het blootleggen van den toestand, die instellingen en toen men maar eenmaal wist wat en hoeveel er te halen en waar het te haalen was, toen waren er spoedig eenige nieuwe wetsbepalingen samen te flansen, die het kerkelijk armengoed ter beschikking stelden van den Staat en het in diens kas spoedig deden versmelten — tot niets! Op die antecedenten lette men; want die zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht. Daarbij herinnere men zich dan nog, dat bepaaldelijk het door Zwitserland gestelde antecedent in der tijd door den hoogleraar Tydeman onvoorwaardelijk geplezen en navolgenswaardig geheeten werd. Om al die redenen meenen wij, voor ons, niet gepasten eerbied, voor als nog aan onze vroeger ontwikkelde zienswijze te moeten vasthouden.

Wat de tweede, boven door ons gestelde, vraag betreft, of het wel vermoedelijk is, dat, in een land als het onze, door de Regering, met goed succes, onderhandelingen ter samenwerking op het gebied der liefdadigheid met de verschillende kerkbesturen kunnen aangeknoopt worden? in antwoord op die vraag konstateeren wij dit alleen, dat die onderhandelingen van talloze en eigenaardige moeilijkheden vergezeld zouden gaan. Met hoe veel kerkbesturen zou moeten onderhandeld worden? Zou het waarschijnlijk zijn, dat zij alle hetzelfde en evenveel aan de Regering zouden willen toestaan? dat zij alle het zouden willen doen onder dezelfde voorwaarden? En dan, nog, wanneer de Regering met al de bedoelde besturen de zaak in 's reïne zou kunnen brengen — wat moeilijkheden ook dan nog! Om maar eene te noemen: de heeren Groen van Prinsterer en Hofstede de Groot, behooren zij niet tot hetzelfde kerkgenootschap, en hoezeer loopen desniettemin de inzichten betreffende het kerkelijk regt van die beide hoofdsteden der grootste fraktien, waarin dat kerkgenootschap versplinterd is, uiteen? Zou het dan wel denkbaar zijn, dat wat, in datzelfde kerkgenootschap, door de eene fractie zou gekoncedeeerd zijn, dit ook door de andere partij zou toegestaan worden? En zouden dan wel, om deze en om nog meerdere redenen, de onder-

Dien et mon droit.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen f 15 cents de regel. Voor alle advertentien wordt bovendien 35 cents zegelregt betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

handelingen ten voormelden doel door de Regering met de besturen der kerkgenootschappen gevoerd, tot gewenschte resultaten kunnen leiden?

Lit het gezegde volgt, naar onze overtuiging, het tegendeel zonneklaar; en zoo komen wij dan ook tot deze gevolgtrekking, dat de Regering, den den verstandigsten weg bewandelt, wanneer zij de kerkelijke liefdadigheid geheel en volkomen aan zich zelve overlaat, en niet eens van haar vordert, dat zij een andere, daande bevoegde magt, met hare inrigting en haar bestuur bekend maakt. Verlaagt zij dit eischenderwijze; al stelt zij ook straffen, gelijk zij doet, op de weigering van aan hare eischen te voldoen, het zal haar niets baten. Wel zal zij dan tot het nemen van maatregelen van geweld kunnen overgaan; doch wat leert haar de historie van acht-tien eeuwen? Dat herinnere zij zich en het zal wel gaan.

Maar de instellingen van bijzondere liefdadigheid, hebben die dan ook dezelfde regten op volkomen en onbedwongen vrijheid te laten gelden als die der kerkelijke liefdadigheid? De uitgebreidheid van dit artikel noopt ons de behandeling van dit punt tot een volgend opstel te verschuiven.

De Aprilbeweging — dus luidt het opschrift van een opmerkelijk artikel, waarmede de eerste aflevering van den tegenwoordigen jaargang van den *Gids* geopend wordt. Met onbarmhartige hand wordt daarin aan die beweging de spiegel voorgehouden en menig een, die aan haar deel genomen heeft, zal zich schamen wanneer hij daarin haar beeld zal aanschouwen.

Wij zouden tegen den auteur van het genoemde artikel meer dan eene griepe kunnen inbrengen. Van partij-digtheid tegen de Katholieken is hij op meer dan eene bladzijde van zijn opstel niet vrij te pleiten. Wij willen deswege thans echter niet met hem in geschil treden, maar ruimen liever eene plaats in voor de volgende, zeker niet te scherpe, karakteristiek van het April-numer.

Na vermeld te hebben het bekend worden der Allocutie, vervolgt hij aldus:

»Nu was voor de hoofden der reactionaire, der anti-revolutionaire en der antipapistische partij het oogenblik om te handelen gekomen. Van de bestaande spanning moest worden partij getrokken. Een welbekend hoogleraar, wiens haat tegen Thorbecke meer algemeen bekend was dan zijn ijver voor het Protestantisme, ontrolde de vaan der beweging. Hij stelde zich in verbinding met een predikant, die als een heftig antipapist en als een heftig tegenstander van Thorbecke's wetsontwerp op het armbestuur bekend stond; — en zij beiden ontwierpen het plan, dat toen, naar aanleiding van het herstel der bisschoppelijke hiërarchie, adressen aan den persoon des Konings moest opzenden. Om echter hun doel een tal van namen beter te bereiken, noodigden zij nog drie antirevolutionairen en twee antipapisten uit om zich met hen te vereenigen. Uit die verbinding van de meest strijdige bestanddeelen kwam het Utrechtsche adres voort.

En wat behelste dat adres? Een protest, ten aanschouwe van heel Europa, tegen de allocutie, voorzover daarin op den gestadigen vooruitgang van het Katholicisme in Nederland roem werd gedragen? Een openlijke betuiging van onwrikbare verleefdheid aan de beginselen der Hervorming? Een openlijke betuiging van krachtig geloofsleven; en de proef op de som — geen spoor van bisschops-vrees? Helaas neen! Wat men van die beschaafde en getletterde mannen had mogen verwachten, zoo ze werkelijk door den geest van het Protestantisme waren beziel geweest — eerbiediging namelijk der regten van andersdenkenden — daarvan in hun adres geen spoor. Weet ge wat ze vroegen? Wering der bisschoppen. Ze verzochten dat door den Koning de vergunning niet worde gegeven tot het aannemen van den titel, rang of waardigheid, van Metropolietaan, of Suffragaan-Bisschop, van eenig gedeelte onzes vaderlands, door een vreemden vorst verleend (1). Dat verlangen werd aangedrongen door een wijziging naar art. 65 der Grondwet. Dat niet de vreemde vorst van

(1) Eenige adressen ter zake van de herstelling der bisschoppelijke hiërarchie (Bijlagen tot Dr. L. G. Visscher's Voorlezingen over de geschiedenis der Roomsche Katholieke Kerk, enz.), p. 4.

den Kerkelijken Staat, maar het hoofd van het Rooms-katholieke kerkgenootschap het bisschoppelijk bestuur had ingesteld; dat artikel 65 hier bovendien niet kon toegepast worden, omdat daarin blijkbaar alleen van burgerlijke titels sprake is, door vreemde mogendheden verleend, — verzwegen men, of zag men, door barbaarsen verblind, niet in. Men liet het regt der Rooms-katholiken op hun bisschoppelijk bestuur voor 't geen het was en bragt — zeer behendig — alleen den indruk op den voorgrond, dien de uitoefening van dat regt op bekrompen Protestanten kon maken. Men gebruikte bij voorkeur uitdrukkingen, die de eigenliefde der Protestanten moesten streelen; noemde hij voorbeeld de Nederlandsche natie «eene Protestantsche» en herinnerde aan «den strijd tegen Rome gestreden». Het doel werd bereikt. Vijfduizend namen, ook van vrouwen, versierden in twee dagen tijds (den 20sten en 30sten Maart) het gedenkstuk van «kerkelijken schrik» en verkeerd bestuurden geloofsijver. De veerkracht der natie (2) was ontwaakt. De beweging was aan den gang.

En hiermee nog niet tevreden, zond men ijlings aan alle kerkeraden een afdruk van het adres, en voegde er een cirkulaire bij, waarin men op het teekenen van dit afdruk — «krachtiger (3)» aandrang.

«Laat ons nu zien, tot welke hoogst-opmerkelijke slot-conclusies aangaande den oorsprong, voortgang en aard der beweging het onmiddellijk-voorafgaande ons reeds leidt.

«Vooreerst: de beweging is uitgegaan van één bepaald punt. Het *mouvement spontané* — gelijk men het gelieft te noemen — is niet in onderscheiden deelen des lands gelijktijdig ontstaan. Het is Utrecht dat het voorbeeld heeft gegeven en door zijn voorbeeld tot medewerking aangespoord; vóór dien tijd is elders aan geen petitioneren gedacht.

«Ten tweede: de beweging is ontstaan door «gemeen overleg van politieke en kerkelijke (4)», gelijk zelfs in de rondgezonden cirkulaire met ronde woorden erkend wordt. Politieke haat en heerszucht van kerkelijke personen was aan het ontstaan der beweging niet vreemd.

«Ten derde: de beweging is afgedaald van de aanzienlijken tot de geringeren. Het waren mannen van beschaving, aanzien en geleerdheid, door wie het plan is ontworpen en het, door hen vervaardigd, adres aan de volksmenigte ter teekening voorgelegd. En die mannen waren niet de organen van het zoogezegde volk. Dit laatste (ook de burgerstand daaronder begrepen) heeft aan geen adreseren gedacht, voordat het van alle predikstoelen daartoe uitdrukkelijk was vermaand.

«Eindelijk: de beweging is voortgeplant door kerkelijke personen. De afdrucken van het Utrechtsche adres zijn gezonden aan de kerkeraden, met andere woorden: aan de predikanten. Nergens is dan ook een adres tot stand gekomen, wanneer predikanten het initiatief niet namen en niet van den Christelijken leerstoel tot deelneming opwekten. Vianen levert daarvan een voorbeeld (5). Het pleit wel eenigzins tegen de bewering, dat de Aprilbeweging een *mouvement spontané* was.

Men schrijft van Venlo, dd. 10 dezer maand aan den *Courrier de la Meuse*:

«Ik haast mij u de belangrijke tijding mede te deelen, dat de laatste hinderpaal, welke zich verzette tegen de daarstelling van den ijzeren spoorweg van Middelburg naar Venlo, is opgeheven. Het gouvernement had aan de maatschappij Dubois-Nihoul de concessie tot het daarstellen van dien spoorweg verleend, onder voorwaarde dat de concessionarissen een borgtocht zouden stellen van f500,000. Het is thans stellig dat die som door de maatschappij Dubois-Nihoul gestort is en mitsdien niets meer belet dat tegen de aanstaande lente met de werkzaamheden een aanvang worde gemaakt.

«Men gaat ijverig voort met het inschepen van ons vestinggeschut. Welke is de reden dier verzending te midden van den winter? Ziedaar de vraag, welke men zich vruchteloos doet. Eenen armen grijsaard is het ongeluk overgekomen, onder de wielen van een der wagens die de kanonnen vervoerden, het been verbrijzeld te worden. De zorgvulde hulp is dadelijk den ongelukkige bewezen.

«Men spreekt ook sedert eenige dagen van de daarstelling eens spoorwegs van Maastricht naar Venlo; dat gerucht verkrijgt meer waarschijnlijkheid; men verzekert zelfs heden, dat de kommandant der genie in deze vesting, belast is met de aanwijzing van de geschiktste plaats ter oprigting van het station van den te maken spoorweg. Het is in het belang onzer provincie, waar zoo weinig middelen van gemeenschap bestaan met de omliggende provincien, dat dit gerucht bevestigd worde.

Z. M. heeft 10. op zijn verzoek eervol ontslagen als tijdelijk minister voor de Zaken van de Hervormde en andere Eerediensten den heer E. C. U. van Doorn, en

(2) De Ned., N°. 866.

(3) Zegt de cirkulaire, o. a. te vinden in de «Maand Kronijk», Deel I, p. 635.

(4) In de cirkulaire, t. a. p.

(5) De Ned., N°. 1053, waar er in een bericht nog op geschildert wordt.

hem benoemd tot lid van den Raad van State, met ingang van den 20 dezer; 20. tot minister voor de Zaken der Hervormde en andere Eerediensten benoemd den Staatsraad in buitengewone dienst, Jhr. Mr. A. G. A. ridder van Rappard, thans directeur van het kabinet des Konings, respectievelijk met ingang van den 20 dezer; alsmede goedgevonden tot raad in de centrale directie van Walcheren te benoemen den heer J. J. I. Sprenger.

Volgens de heden, 12 Jan., ontvangen officiële rivierberigten was de Rijn in Duitschland en in Nederland tot in het Bijlandsche Kanaal open. De Waalmond was nog, de Nederrijnmond op nieuw gesloten; zoo ook de IJsselmond. De oude Rijnmond werkte. Voor Arnhem, alwaar sedert gisteren morgen sterke ijsgang was, was gisteren avond de rivier weder digt met 1.30 el 0. N. P., dus 4.56 el aanwas in elf uren. Sedert was het water vallend en de overtocht hersteld. De Waal, die gisteren bij Lent was losgeraakt, zat heden morgen over haren geheelen loopp weder vast. De waterstand was heden morgen 8 uren 3.30 el onder nul; het water was wassend, doch het ijs nog onbewegelijk, zowel in de killen als voor Gorinchem. Te Dordrecht was het ijs gisteren morgen in het midden van de rivier afgenomen tot de dikte van 10 duim en werd nog met ijsschouwen overgetrokken.

Op den Neder-Rijn en Lek is het ijs, ofschoon het in het Pannerdensch kanaal en voor Arnhem zoo sterk in beweging is geweest, nog vast gebleven. De passage had te Vreeswijk nog over het ijs plaats.

De IJssel, die den 11den 's morgens ten 4½ ure te Doesburg is losgegaan, is heden te Zutphen en te Deventer open. Bij het Katerveer zat het ijs nog vast even als in de uitmondingen.

Volgens bericht van Grave van den 11den is het ijs in de Maas den vorigen dag des namiddags ten 2 ure voor die stad in beweging geraakt met een aanmerkelijken aanwas van water. Nadat het zich ten 5 ure weder had vastgezet, is het ten 11 ure andermaal losgegaan, en was er voor de stad geen ijs meer. Ten 12 ure zette het zich verder benedenwaarts weder vast, met sterk wassend water. Overigens zat het ijs op de Maas beneden Grave nog vast.

De staat der rivieren en dijken blijft gunstig.

Ten gevolge van verscheiden nederlagen, welke de regering van het groothertogdom Luxemburg voor de wetgevende vergadering heeft geleden, heeft zij de zitting, ingevolge de bevoegdheid haar door art. 73 der konstitutie verleend, gesloten. Men vrees, dat deze maatregel slechts de voorlooper is van een eene afbinding. De laatste handeling der kamer, welke de regering tot de schorsing heeft doen besluiten, was hare ongunstige stemming jegens een wets-ontwerp, ten doel hebbende de afschaffing der sedert 1848 in werking zijnde gemeentewet.

Sedert de laatst gedane bekendmaking zijn door de belanghebbenden geligt de volgende door Z. M. verleende oktrooijen: een dd. 1 Okt. 1852, voor 10 jaren, aan G. H. de Rusett, te Londen, domicilium bij A. F. de Bas, prokureur te 's Gravenhage, voor een nieuw werktuig tot het snijden van kurk; een dd. 22 Junij 1853, voor 15 jaren aan H. Biebuyck, te Brussel, domicilium bij J. J. van Dort, solliciteur te 's Gravenhage, op de invoering van een bijzondere wijze om verschillende oliën tot verbranding in lampen geschikt te maken, en van lampen en lampenbekken; een dd. 10 September 1853, voor 10 jaren, aan W. Brittan, te Londen, domicilium bij Mr. J. de Bas Jzn., notaris te 's Gravenhage, op de invoering van verbeteringen in de toestellen, tot verwarmen, droogen en uitdampen; een dd. 13 Sept. 1853, voor 15 jaren, gerekend van 2 Junij 1851, aan Peyre Dolques & Cie., te Lodève in Frankrijk, domicilium bij L. J. Vonck, solliciteur te 's Gravenhage, op de invoering van een werktuig tot het kaarden en scheren van gevolve wollen stoffen; een dd. 3 Okt. 1853, voor 10 jaren aan L. H. Rouppé van der Voort, te 's Hertogenbosch, op de invoering van een bijzonder preparaat, genaamd zeilthoij, tot het maken van geestrijke dranken, als bier, porter, ale, enz.; een dd. 15 Okt. 1853, voor 5 jaren, aan J. G. Lambriex, te Maastricht, op de invoering van een snijtuig voor vleesch, groenten, kruiden, enz.

's GRAVENHAGE, 13 Jan. Z. M. de Koning heeft gisteren in een bijzonder gehoor ontvangen de heer Imostene, kommandant van de russische korvet *Navarrino*, die ter reede van Vlissingen ligt.

ROTTERDAM 10 Jan. In ons nummer van den 5 dezer deelden wij kortelijk mede, dat door kapitein A. F. Marmelstein, gezagvoerder van het te Delfshaven te huis behoorende barkschip *Schoonderloo*, op zijne reis van Tjilatjap naar Rotterdam, de bemanning en verdere passagiers van twee schepen waren gered; thans zijn wij door een geachte hand in staat gesteld het volgende meer uitvoerig verhaal van deze gebeurtenissen te kunnen mededeelen:

In den voormiddag van den 20 December, zich bevindende op 47° 47' N. Br. en 11° W. L., ontwaarde men van de *Schoonderloo* een Amerikaansch schip, hetwelk ten teeken van nood de vlag omgekeerd half stok had waaijen. Onmiddellijk hield men er op aan en bevond, nadat zij gekomen zijnde, dat het de Amerikaansche bark *Edward Fletcher*, kapt. R. H. Freeman, was, met eene lading tarwe van New-York naar Plymouth gedestineerd. Dit schip had twee dagen te voren (18 Dec.) een hevigen storm doorgestaan, waardoor het geheel op zijde was geslagen en men genoodzaakt was geweest, om den grooten en bezaansmast overboord te kappen, ten einde het schip te doen rijzen; bij welke gelegenheid de tweede stuurman en twee matrozen overboord geslagen waren. De *Edward Fletcher* verkeerde in een zinkenden en reddeloozen toestand; geen enkele boot was den armen schipbreukelingen overgebleven, om daarmede het wrak te kunnen verlaten en allen hadden een gewissen dood voor oogen, toen de Nederlandsche bark ter hunner redding opdaagde. Onmiddellijk werd met de *Schoonderloo* bijgedraaid, en, niettegenstaande de hoge en moeilijke zee, was weldra de boot over boord gebragt. De 1ste stuurman en 2 matrozen begaven zich zonder aarzelen in het ranke vaartuig en daarmede tegen wind en zee worstelende, bereikten zij gelukkig het wrak en vonden daar 8 menschen reikhalzend naar hen uitziende. Zij geloofden het echter niet raadzaam de boot met alle te gelijk te bezwaren, en namen de eerste maal vijf personen mede, welke zij behielden aan boord van hun schip overbragten. Andermaal staken zij moedig van boord, smaakten het genoegen om ook de overgeblevene 3 veilig op de *Schoonderloo* te brengen en hadden de voldoening, acht hunner natuurgenoeten van een wissen dood te hebben gered.

Daar er van de *Edward Fletcher* niets meer te bergen viel, werd deze aan wind en golven prijs gelaten en liet kapitein Marmelstein, weder volbrassen en zette zijne koers naar het vaderland voort. Deze togt mogt echter nog niet zonder oponthoud volbragt worden, want nauwelijks vier dagen voortgestevend zijnde, ontdekte men in den voormiddag van den 24sten December andermaal een schip dat in nood verkeerde en op de *Schoonderloo* aanhield. Van laatstgenoemden bodem werd dan ook dadelijk de koers op het ongelukkige vaartuig gerigt, om te zien, welken bijstand men op nieuw verleenen konde. Maar ziet, ook hier had de nood zijn hoogste toppunt bereikt. Ook dit schip, almede een Amerikaan en wel de te New-York te huis behoorende bark *Condor*, kapt. Edward Mc. Kenney, welke van Belfast kwam en 11 dagen reeds had naar New-York, had in dienzelfden storm, welke de *Edward Fletcher* tot wrak maakte, zoveel geleden, dat men het met de pompen niet meer boven water konde houden. Nu waren er echter geen acht, maar achten-twintig personen, waaronder vijf vrouwen en vijf kinderen, welke om redding smeekten. Ook hier was niets dan de dood voor oogen; want op het ontredderde wrak waren geene middelen tot redding aanwezig.

Andermaal werd het roer van de *Schoonderloo* aan lij gebragt en lag het schip in den wind nabij het zinkende vaartuig. De boot, die eenige dagen te voren reeds zeer veel geleden had, moest nogmaals aan de onstuimige baren weerstand bieden en lag weldra te water. De tweede stuurman van de *Schoonderloo*, en de geredde stuurman van de *Edward Fletcher*, benevens de beide wakkere matrozen, die bij de vorige redding hun leven veil gelield hadden, bemanden haar, bereikten met levensgevaar het vreemde schip en hadden het geluk om in vier moeitevolle togten den kapitein, diens vrouw, 13 passagiers (waaronder 4 vrouwen en 5 kinderen) 2 stuurlieden, 8 matrozen, 1 jongen en twee tot de equipage behoorende Chintzen te redden en behouden op de *Schoonderloo* over te brengen. Ook eenige kleederen en een weinig provisie, waaraan men door de vermeerderde bevolking op de *Schoonderloo* een zekere schaarachtte begon te gevoelen, werd in deze vier togten van den *Condor* medegebragt. Men liet nu ook den *Condor* aan zijn lot over en de *Schoonderloo* zette op nieuw koers naar het Engelsche Kanaal, hebbende nu 36 menschen boven de equipage aan boord.

Op het oogenblik dat men den *Condor* verliet, passeerde er een schip waarop men, uit vrees van gebrek aan provisie, gaarne eenige van de schipbreukelingen had willen overgeven; het vervolgde echter, zonder zich om de beide schepen te bekommeren, zijnen koers. Ook den 26sten daaraanvolgende passeerde de *Schoonderloo* een Engelschen schoener, welke echter, hoewel men de vlag verscheiden malen op en neder haalde, geene gelegenheid tot prajien wilde geven. (Het eerste schip, teonde Marryath signalen, 2de onderscheidings-wimpel met N°. 9356).

Onze *Schoonderloo* vervolgde hare reis en kwam behouden den 7den Januarij te Hellevoetsluis binnen, waar de equipagien van beide verongelukte schepen, door den heer Gallas, (voor het Amerikaansch consulaat te Rotterdam) en de passagiers van den *Condor*, uit leren bestaande, door den heer Mes, consulaire-agent van Groot-Britanie, te Hellevoetsluis, dadelijk opgenomen en verzorgd werden.

Goede wijn behoeft geen krans, en waar zulke feiten spreken is elks lof overtollig. Eere den gezagvoerder, wiens

goed beleid zooveel menschlievendheid mogelijk maakte. Eere den 1sten en 2den stuurman F. Lambach en A. H. D. Webster en de matrozen R. F. Hek en H. van Leggen, die onder de sieraden van onzen vaderlandschen zeemanstand eene ereplaats hebben ingenomen. (N. R. C.)

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 12 Jan. De *Moniteur* meldt dat de Keizer aan den heer Ducos, minister van marine, een brief geschreven heeft, waarin hij hem zijnen dank betuigt, dat hij van 's rijks hulphulpen een zoodanig gebruik heeft gemaakt, dat de sterkte der Fransche eskaders elken dag verduubeld of verdriubeld kan worden.

Wat de tijding aangaat der overwinning door de Turken bij Kalafat behaald en medegedeeld door de *Patrie*, zoo vermoedt men dat zulks niets anders is dan eene herhaling van hetgeen daaromtrent op 31 Dec. te Konstantinopel rondliep. Men vermoedt dus dat hier slechts sprake is van een vroeger gevecht, en dat het nader zal moeten blijken, wat van de tijdingen der *Patrie* waar is.

In den *Constitutionnel* wordt geschreven: » Wij ontvangen eenen brief uit Konstantinopel van den 26 December, waaruit blijkt dat te Konstantinopel door de krachtige handelingen der overheid de openbare rust hersteld was, en dat de oproerige beweging der studenten geen zorg meer wekte.

De Portie was voornemens een grootheerlijk bevelschrift uit te vaardigen, waardoor de toestand der Christenen in Turkije aanmerkelijk zou worden verbeterd. Men beweert zelfs dat dit staatsstuk reeds zou zijn verschenen, ware het niet belet door oneenigheden in den ministerraad, die waarschijnlijk eene nieuwe wijziging in de samenstelling van het kabinet zullen te wege brengen.

Den 26 December was het te Konstantinopel bekend, dat eene Russische scheepdivisie, waaronder drie linschepen en verscheidene fregatten, sedert eenige dagen in de Zwarte Zee kruiste. Den 22 was zij op drie of vier mijlen afstand van den ingang van den Bosphorus gezien.

ENGELAND.

LONDEN, 11 Januarij. Een deputatie van het Evangelisch verbond, met den bekenden voorvechter graaf Shaftesbury aan het hoofd, heeft zich wederom bij Lord Clarendon gevoegd, om de regering nogmaals te verzoeken maatregelen te nemen ter bescherming van Britsche onderdanen, die in Italie en Spanje bemoeijelijk worden, wegens hunne godsdienstige overtuiging. De Lord heeft geantwoord dat hij er aan denken zou ter geleger tijd.

DUITSCHLAND.

WIENEN, 27 Dec. De katholieke bladen deelen het onderstaande schrijven van den Kardinaal Viale Brana mede:

Aan het geëerde bestuur der Katholieke Vereniging te Linz.

» Wat de Katholieke vereniging te Linz voor het welzijn der Kerk gedaan en welke bewijzen van ijver voor de Katholieke zaak en gehoorzaamheid aan den Heiligen Stoel zij geleverd heeft, was mij sinds lang bekend. Met innige blijdschap voorwaar heb ik de uitdrukking van uw Katholiek gevoel, in uwen brief van den 19 der vorige maand gevonden. Ik weet, de genoemde vereeniging tracht en wil niets anders dan het goede in alles, zoo wel in godsdienstigen als zedelijken zin bevorderen. De behoeften van onzen tijd in dat opzicht zijn zeer groot, en 't is inderdaad noodzakelijk dat allen die door een Katholiek gevoel bezielde worden, met vereende krachten alles aanwenden, om het kwade te bestrijden en het christelijk leven, zoowel in den huisselijken kring als in den Staat, meer en meer op te wekken en te bevestigen. Dat kunt gij, Mijne heeren, indien gij in uwe grondstellingen getrouw blijft voortvaren, u aan de Katholieke Kerk vasthoudt en de middelen aanwendt die in uw bezit zijn, om die grondstellingen te verbreiden en ze ter verlevendiging van de christelijke deugden met trouwe gemoedelijkheid aan te wenden. Ik beschouw het als pligt aan Zijne Heilichheid kennens te maken van de katholieke gezindheid, waarvan gij mij hebt medegedeeld, en die eene billijke aanspraak heeft op de goddelijke Zijner Heilichheid. Terwijl ik uit den grond mijns harten Hemels zegen over de Katholieke vereeniging en Oostenrijk afsmek, betuig ik u mijn dank voor het mij gezonden boekje en blijve met uwe schuldigde hoogachtung en genegenheid enz.

» Weenen, den 5 December 1853.

Kardinaal VIALE.

Met een niet minder vereend schrijven van wege den H. W. Bisschop van Linz en den H. W. den Prins Bisschop van Brixen heeft de vereeniging zich mogen verheugen.

BERLIJN, 28 Dec. De onlangs plaats gehad hebbende in hechtenisneming van een katholieke geestelijke te Kostrzyn,

die slechts korten tijd hier woonachtig was en wiens predikatiën veel bijval verwierven, heeft niet weinig opzien gebaard, daar men zich volstrekt dien maatregel niet verklaren kan. Wij hebben intusschen vernomen dat gez. geestelijke van een naburige regering het bevel heeft ontvangen, den Pruisischen staat te verlaten, maar dat hij dat bevel niet achtende, zonder zich bij de plaatselijke overheid aan te melden, zijn kerkelijk ambt heeft blijven uitoefenen. Tengevolge van het onderzoek der naburige regering is hij hier ontdekt en voorloopig in hechtenis genomen.

FREIBURG, 5 Jan. De *Allgemeine Ztg.*, alsmede de *Post Ztg.* van Frankfurt zijn heden in beslag genomen. Er blijft geen twijfel over nopens de reden van dien maatregel. Men wil de weinige woorden, die de H. Vader van den Stoel van den H. Petrus heeft gesproken, belletten ons land binnen te dringen. Desniettemin is de allokutie van den 19 in weinige dagen alom bekend geworden; aan de geestelijken is in een cirkulaire de bewuste ontboezeming medegedeeld. Rome heeft gesproken; de nagalm zijner woorden zou van een aard kunnen zijn om de staatslieden van ons Staatsschip te doen beven.

Gisteren verscheen de generaal-adjudant van den Prins-regent (H. Schuler) bij den Hoogw. Aartsbisschop, en bragt Z. H. W. het antwoord op den, gelijk elk jaar, ook nu van de zijde zijner aartsbisschoppelijke Hoogheid schriftelijk gedane nieuwjaarswensch. Zijn bezoek duurde 2 uren; wat het oogmerk van dat in den vorm nieuw plegtstatig bezoek was, kunnen wij natuurlijk niet mededeelen. Intusschen kan men met eenigen grond vermoeden, dat dit officieus bezoek eene nieuwe poging is, om den persoon wien het geldt tot toegevendheid te nopen. Maar gelijk de wereld bereids gezien heeft, Hermann von Vicari is katholiek Bisschop. Draagt hij de schuld der verlegenheid, waarin men zich te Karlsruhe op zulk eene vermetele wijze gebragt heeft?

De verklaring van het H. W. Domkapittel te Freiburg, ter zake van den afgescheiden en gesuspendeerden Fidel Haiz, heeft de *Karlsruher Zeit.* gewetjerd in hare kolommen op te nemen. Heden wordt ze aan de geestelijkheid van het Aartsdiocies in een bijzondere cirkulaire medegedeeld.

FRANKFORT, 9 Jan. Het *Frankf. Journal* beschouwt het pausdom als eenen staat, die onderworpen is aan de wetten der wereld, en dat het pausdom inderdaad onverdragelijk is voor de nieuwe Staten. Men zou daaromtrent in Frankrijk, Spanje, Portugal, geheel Italie en half Duitschland een ander denkbeeld kunnen vormen; trouwens, 't is de waarheid: voor Staten, gelijk het *Frankf. Journal* bedoelt, is het Pausdom inderdaad onverdragelijk. 't Is overigens geene nieuwe beschouwing, maar bereids voorlang aan de Demokraten bekend. Indien nu de met genoemd journal eensgezinden hieruit het besluit trekken, dat de moderne staten de Kerk overwinnen zullen, de andersdenkenden trekken daaruit veeleer dit besluit, dat de nieuwe vorm van het absolutismus der nieuwe staten tegen de rots der Kerk zal te bersten stooten.

KARLSRUHE, 12 Jan. De landdag is heden door den regent geopend met eene rede, waarin eene zinsnede voorkomt betreffende het kerkelijke konflikt, welke luidt als volgt: » Ik betreur diep de stoornis, welke is ontstaan in de betrekkingen tusschen Kerk en Staat, ten gevolge der handelingen van den Aartsbisschop van Freiburg, om nieuwe en meer uitgebreide regten te doen gelden. Hoe grooter de miskenning is, welke aan deze aangelegenheid buiten het groothertogdom wellicht ten deel gevallen is, des te meer verheugt mij het vertrouwen, hetwelk ook in deze zaak door het grootste gedeelte mijns volks in mij wordt gesteld, hierin geleid door de rigtige overtuiging, dat de godsdienst mijner Katholieke onderdanen, mij even heilig is als mijne eigene. Vertrouwt dat ik, onder handhaving der waardigheid en der regten van de kroon, steeds zal pogen langs den weg van minnelijke overeenkomst oprijzende geschillen uit den weg te ruimen en aan de vertegenwoordigers der kerkelijke magt ook die uiterlijke stelling te verzekeren, welke geschikt is om hunne zegenrijke taak te bevorderen.

[Wij behouden ons voor later, als de geheele toespraak bekend zal wezen, op de treurige stemming van den geachten regent terug te komen.]

STADSNIUWS.

BURGERLIJKE STAND.

AMSTERDAM, 13 Januarij.

GETROUWD (12 Jan.): M. Mendel met S. Cohen, wed. BEVAILEN (12 Jan.): J. J. Holman, geb. Willers, Z. OVERLEDEN (7 Jan.): G. Niewindt, geb. Mets, 27 j. J. Steendijk, 25 j. — (8 Jan.): M. M. Groebe, wed. J. F. W. Loos, 73½ j. — (9 Jan.): J. M. S. Quinterne, geb. Greve, 46 j. — A. C. S. Anneveld, 15½ j. — D. M. C. Möller, 43 j. — (10 Jan.): A. Kogge, 67 j. — (11 Jan.): Het Kindje van J. H. Meijer, 1 d.

PRIJS-COURANT DER EFFECTEN.

	12 JAN. 4 n. gebl.	18 JAN. 4 n. gebl.	
Nederl. Werkel. Schuld a 2½ pCt. 60½	61	61½	61½
Dito Dito 3	72½	73	73½
Dito Dito 4	90½	92½	92½
Amortisatie 2½			
Handel-Maatschappij 4½	123	124½	
Haarlemmermeer 5			
O. I. Leening 1844 4			
Aand. Arnh. Spoorweg 4½			
Dito Hollandsche dito 4½			
Obligatiën 4½			
België, Certifikaten 2½			
Dito 4½			
Dito Rothschild 2½	48½	49	
Frankrijk, Certifikaten 3			
Rusl., bij Hope en Co 5	104	103½	104
Dito A. 1828—1829 5	102½	102½	102½
Inschr. op 't Grootboek 6			
Dito Certifikaten 6	69½		
Certifikaten te Hamburg 5			
Negot. 1831 en 1833 5	92½	92½	92½
Negot. 1840 4	87	87	87
Dito Stieglitz 4	86	86½	
Dito Nieuwe 4			
Nieuwe Engelsche 4½	90½	91	91½
Spanje, Nieuwe 3 pCt. thans 1	20½	20½	20½
Nieuwe 3	42½		
Binnenlandsche 3	38½	39	39½
Cert. Coup. Sp. Com. 4½	4½	4½	4½
Amortisable Schuld 3	35½	35½	35½
Portugal, te Londen 3			
Dito Uitgestelde 3			
Weener Bank 5			
Dito 4			
Metalliek 1816—1852 5	70½	70½	70½
Dito 1847 2½	36½	36½	37½
Dito 1851 en 1852 2½	36½	36½	37½
Dito 1849 5	86½	87	88½
Dito Letter B 5	86½	87	88½
Aand. f 500 bij Rothschild 5			
Dito - 250 dito 1839 5			
Napels, Cert. bij L. en B. 5			
Polen, Obligatiën 4	76½	76½	76½
Aandeelen 1835 4			
Dito met Loting f. 500 4			
Sardinië, te Londen 5			
Denemarken, dito 5			
Peru, dito 4½	60	62	63½
Grieken, te Londen 5			
Philadelphie, bij Hope en Co 5			
Dito te Londen 5			
Dito Bank 3½			
Boemsland, te Londen 5			
Brasilië, te Londen 5			
Grasilië, te Londen 5			
Grasilië, dito a f 100 2½	18½		
Dito Uitgestelde 2½	6½	7	
Ecuador 3½			
Mexiko, te Londen f 100 3	22½	22½	22½
Dito Onbepaalde 3	22½	22½	22½
Venezuela, te Londen 3½	28½		
Dito Uitgestelde 1	11½		

Onze fondsenmarkt was heden buitengewoon levendig; d prijzen hebben ongeveer door elkander eene reizing van ½ a 1 pCt. ondergaan, met uitzondering echter van Metallieken, welke 3 pCts. bijna 2 pCt. en 2½ pCt. circa 1 pCt. zijn gestegen; er was hoegenaamd geen buitenl. nieuw bekend. Alleenlijk groote kooporders zijn voor zoo ver men weet oorzaak van de aanzienlijke prijsverbetering.

Koers van het Geld: Beleening 3 pCt., Prolongatie 3 pCt. Diskonto 3 pCt.

Wisselkoers.

Paris 2/m. f 55½	Livorno 2/m. f 88½
Bordeaux 2/m. f 55½	Napels 2/m. f 88½
Madrid 1/m. f 55½	Petersburg 2/m. f 88½
Cadix 3/m. f 242	Weenen 6/w. f 28½
Seville 242	Augsburg 2/m. f 88½
Bilbao 242	Frankfort 2/m. f 88½
Lissabon 242	Hamburg 2/m. f 88½
Porto 242	London 2/m. f 88½
Genua 2/m. f 45½	Rotterdam 2/m. f 88½

BUITENLANDSCHE BEURZEN.

ANTWERPEN, 12 Jan. Belg. leen. 2½ pCt. 51, 1240, 1842 4½ pCt. 91½, 1852, —; Spanje 1—3 pCt. 19½; Binnel. 3 pCt. 38½; Romeinen 5 pCt. —; Oostenrijk Metalliek 5 pCt. 74.

PARIJS, 12 Jan. Fransche 3 pCt. 70.60; 4½ pCt. 98.90; Spanje 3 pCt. Binnel. 37½; id. 1 pCt. —; Russen 4½ pCt. 90½; Met. 5 pCt. —; Romeinsche Leening 1850 90½.

LONDEN, 12 Jan. Consols 92½ a —; 3 pCt. Spanje buit. 42 a —; 1 pCt. dito 20 a —; Oostenr. Bewijzen a —; Passive 4½ a —; Rusl. 5 pCt. 108 a —; 1½ pCt. dito a —; Holl. 4 pCt. 94½ a —; 2½ pCt. 61½ a —; Bras. 97 a —; Peru 4½ pCt. 64 a —; Gren. uitg. 6½ a —; id. werk. 194½ a —; 3 pCt. Mexiko 25½ a —; 4 pCt. Portugal 38½ a —; Ecuador 4½ a —.

WIENEN, 12 Jan. Met. 5 pCt. 91½; id. 4½ pCt. 81½; Bank-Aktien 1303; Wissel op Londen 12.—; Amst. 103.—; Parijs 145; Goud 27½; Zilver 22½.

BERLIJN, 12 Jan. 3½ pCt. Pruisische Staatsschuld 96½.

HAMBURG, 12 Jan. Spanje 3 pCt. 36; id. 1 pCt. 12½.

FRANKFORT, 12 Jan. Met. 5 pCt. 72½; 3 pCt. Spanje buit. —; id. 1 pCt. 20½; id. 1 pCt. 20½.

